

Testimoni: Victòria Campos Turón Entrevista realitzada el 22 d'agost de 2006

Guerra Civil. Família i records.

Vaig nàixer lo 7 de desembre de l'any 1937, a la carretera Simpàtica, número 9. Tortosa l'estaven bombardejant. Van deixar tota sola ma mare amb la llevadora i una veïna. La gent se'n va anar als refugis i en aquell moment vaig nàixer jo.

Sebastià Campos i Terré. Ma mare, Irene Turon Domènech. Ma mare la vaig conèixer, mon pare, no, perquè el van assassinar quan jo tenia un any i mig, al **Camp de la Bota**. En aquells consells que feien, sumaríssims, que en vint minuts jutjaven trenta i escaig de persones.

A la iaia de la mare li deien Teresa Domènech Aguiló. Ma mare van ser cinc germans, dos nois i tres noies, i totes les dones van morir tuberculoses. A casa ma mare tots eren gent d'esquerra, però, implicació política no en tenien. Vaja! La implicació política, ja veus! Mon iaio va ajudar a fer l'edifici de la UGT, perquè era del sindicat UGT. Eren del sector republicà i participaven en los actes. Quan venia **Marcel·lí Domingo**, allò era ! I als mítings, i el diari tots los dies. Llavors es llegien més los diaris d'aquí, se'n feien tres o quatre, que després han desaparegut.

Se van casar al desembre de l'any trenta-sis. Lo dia trenta-un de desembre de l'any trenta-sis. En plena Guerra, es van casar pel civil. I llavors, mon pare se'n va tornar a anar a la Guerra, perquè va ser en un permís. El van ferir al front de Castelló, i per a la recuperació lo van enviar a Barcelona, a un hospital. Quan se va recuperar, lo van fer comandant del forí de Montjuïc, a on tenien els presos. I allí va acabar la Guerra, dins de la presó. La història és *rocambolésca*. Mon pare, la gent que entrava a la presó de Montjuïc, i que era d'aquí Tortosa, com aquí Tortosa ens coneixem tots, pos hi havia gent que estava en un lloc com estava en un altre, perquè les circumstàncies... I mon pare los deixava

sortir. Lo van denunciar, al papa, per *quinta columnista*, i els mateixos republicans lo van fumar a la presó. Llavors van entrar els *nacionals*, i van obrir les presons i mon pare se'n va sortir, se'n va anar a França, i a França van sentir aquell decret tan preciós que els que no tinguessin les mans tacades de sang podien tornar. I va tornar. I a la plaça Urquinaona, l'última persona que va deixar sortir mon pare d'aquí Tortosa, lo va denunciar.

Jo, de mon pare, no recordo res. Però, en canvi, tinc molts records de la gent parlant-me de mon pare. Quan la República, se'n va anar de secretari de Marcelino Domingo. ***El Sis d'Octubre***, aquell llibre el va escriure per arreplegar diners per a les que s'havien quedat viudes durant los **Fets d'Octubre**. Va ser un èxit. La tapa, lo dibuix gravat és puny de **Benet**.